

BÖLÜM 1: SESSİZ GÖLDE UYANAN KARANLIK

Mart ayının son günleriydi. Eskişehir'in küçük ve unutulmuş kasabası Derintaş, sabahın ilk ışıklarıyla uyanıyordu. Gölün yüzeyi hâlâ geceye ait puslu bir sisle örtülüyordu. Rüzgar neredeyse hiç yoktu, suyun yüzeyinde yalnızca hafif titreşimler vardı. Kasabanın taş sokakları, henüz insanlarla dolmamış, o eski taş evlerin pencereleri hâlâ uykudaydı. Derintaş'ın sakinliği, o sabah ansızın bozulacaktı.

Saatler 07:40'ı gösterirken, kasabanın veterineri Ayla Çetin'in telefonundaki ses titrek, kelimeleri birbirine karışıyordu:

"Sanırım... sanırım biri öldürülmüş... Çok garip şeyler var içeride... Sessizlik... ama aynı zamanda... çılgılık gibi bir şey var duyamadığım..."

Ayla, yıllardır bu kasabada yaşıyor ve hemen herkesle iyi ilişkiler kurmuştu. Veteriner olarak hayvanların yanında insanlarla da derin bir bağ kurmuştu. Ama bugün, hiç olmadığı kadar korkmuştu.

İhbar üzerine polisler ve olay yeri inceleme ekipleri hızla Hikmet Kuru'nun evine yöneldi. Hikmet Kuru, 67 yaşında, emekli bir tarih öğretim görevlisiydi. Kasabanın neredeyse yaşayan tarih arşivi idi. Yıllarca gençlere Türkiye'nin karanlık dönemlerini, siyasi cinayetlerin ve faili meçhullerle dolu geçmişi anlatmıştı. Ancak, birkaç yıl önce kasabaya çekilmiş, evinde araştırmalarını sürdürüyordu.

Olay yeri: Göl kenarındaki eski taş ev. Kapı içeriden kilitli, pencereler ise içeriden sürgülüydü. Hiçbir zorlama izi yoktu. Evde garip bir hava vardı. Çamurla kapının hemen girişine yazılmış tek kelime dikkat çekiyordu:

"ÖDENMEDİ"

Evde bulunan ceset, çalışma odasında, bir sandalyeye yaslanmış şekildeydi. Hikmet'in yüzü ifadesizdi; sağ gözünden girip, arkasından çıkmış tek bir kurşun vardı. Silah ise evde bulunamamıştı. Masada iki kişilik kahve servisi vardı, sanki biri kahve içmek için yeni kalkmış gibiydi. Masanın üzerinde eski bir daktilo duruyordu ve içine sıkıştırılmış bir not vardı:

"Kimin yazdığı önemli değil. Kim sustu, onu sor kendine."

O an için hiçbir şey anlaşılır değildi. Kapılar kapalı, pencereler kilitli, evde başka bir kişi izi yoktu. Sadece sessizlik ve bilinmezlik... Derintaş'ın sakin sabahı, gizemli bir ölümle çılgılık attı.

BÖLÜM 2: BAŞMÜFETTİŞ LEVENT AYAZ VE KASABA

İstanbul'dan gelen Başmüfettiş Levent Ayaz, Derintaş Kasabası'na adımını attığında, eski asfalt yolun tozunu hafifçe savuruyordu rüzgar. Şehirdeki karmaşadan, gürültüden uzakta, burası bambaşka bir dünya gibiydi. Küçük evler, dar sokaklar, göle bakan taş evler ve neredeyse herkesin birbirini tanıdığı bir yer...

Levent, uzun boylu, koyu kahverengi saçları hafifçe dağılmış, yüzünde yılların yorgunluğu ve iş hayatının sertliği vardı. 42 yaşında, işinde oldukça tecrübeli bir polis memuruydu. Ancak bu cinayet, diğerlerinden farklıydı. Olay yeri raporları, dosyalar, eski kayıtlar... Hepsi karmaşık bir tablonun parçaları gibiydi.

İlk olarak Hikmet Kuru'nun evine gitti. Dışarıdan baktığında, taş duvarlar, zamanın yıprattığı kapı tokmakları ve sarkmış ahşap pencereler dikkat çekiyordu. Kapının üzerindeki çamurla yazılmış "ÖDENMEDİ" yazısı, Levent'in kafasında birçok soru işareti oluşturdu.

Olay yeri inceleme ekibinden aldığı raporlara göre:

Kurban Hikmet Kuru, saat 02:00 ile 03:00 arasında öldürülmüştü.

Tek kurşun sağ gözünden girip, kafatasının arkasından çıkmıştı.

Kurşun izi, evin içine doğru ateşlenmişti.

Silah, evde yoktu.

Tırnak aralarında eski metal parçaları bulunuyordu; bu, muhtemelen antika bir nesneyle temas ettiğini gösteriyordu.

Sol elinde 1970'lerden kalma bir gazetenin yırtık bir sayfası vardı: "Faili Meçhuller: Suskunluk Anıtı davası yeniden açılıyor."

Levent, evin içini dikkatle inceledi. Kitaplık yer yer boştu. En çok dikkatini çeken, ciltli "1923-1971 Türkiye Siyasi Cinayetleri" kitabının eksik olmasıydı. Bu kitap, Hikmet'in yıllardır üzerinde çalıştığı, gizli kalmış tarihlerin belgeleriyle doluydu.

Kasaba halkından aldığı ilk bilgiler karmaşıktı. Hikmet'in birkaç yıl önce kasabaya çekildiği, geçmişte öğrencilere siyasi cinayetleri anlattığı, ancak son yıllarda kimseyle çok fazla iletişim kurmadığı söyleniyordu.

Levent için artık soru şu idi: Bu sessiz kasabada, kim ve neden bir tarihinin hayatını bu kadar acımasızca sona erdirmişti?

BÖLÜM 3: KASABANIN SESSİZ SAKİNLERİ VE ŞÜPHELİLER

Levent Ayaz, Hikmet Kuru'nun evinden çıkıp kasabanın dar sokaklarında yürürken, çevredeki sessizlik ona garip bir ağırlık veriyordu. Eski taş evlerin duvarlarında zamanın bıraktığı lekeler, pencerelerde yansıyan gün ışığıyla beraber bir tür zaman yolculuğu hissi yaratıyordu. Gölün kenarında hafifçe esen rüzgar, ağaçların yapraklarını usulca sallıyor, suyun yüzeyinde ise küçük dalgalanmalar meydana getiriyordu.

Kasaba halkı, ilk başta Başmüfettiş'e karşı mesafeli ve tedirgindi. Levent bunu hemen fark etti. Herkes bir şey biliyor ama kimse konuşmuyordu. O yüzden bir çay bahçesine oturdu ve kendi kendine, "Burası küçük bir kasaba. Sessizlik sırların en iyi muhafızı..." diye düşündü.

İlk şüpheliler listesini çıkarmaya karar verdi. Hikmet Kuru'nun çevresindeki insanlara tek tek ulaşacaktı. Her birinin anlatacakları, cinayetin çözümüne giden yolda ipuçları taşıyabilirdi.

Tülay Kuru – Ayrı Yaşayan Eş

Tülay Hanım, 60'lı yaşlarının başında, ince yapılı, keskin bakışlı bir kadındı. Levent'in yanına geldiğinde yüzünde hafif bir gerginlik ve keder vardı. 3 yıldır ayrı yaşıyorlardı ama hâlâ birbirlerine karşı eski hisleri tamamen bitmemiş gibiydi.

"Evet, ayırıyoruz. Ama onun ölmesini istemezdim," dedi, sesi kırık ve boğuk. "O gece ben başka bir kasabadaydım. Telefon sinyalleri... Onları bilmiyorum ama ben gitmişim oraya."

Levent, Tülay'ın sözlerindeki kararsızlığı fark etti. "Neden ayrıldınız?"

"Çünkü Hikmet geçmişin hayaletleriyle yaşıyordu. Onu kaybettim, o da kendini kaybetti," dedi ve uzaklara baktı.

Doğan Koyuncu – Arkeolog ve Eski Öğrenci

Doğan, 35 yaşında, atletik yapılı ve sakallıydı. Uzun süredir kasabada görünmüyordu, ancak cinayetten bir gün önce haber verilmeden gelmişti. Hikmet'in favori öğrencisiydi ama aralarındaki ilişki son zamanlarda bozulmuştu.

"Bazı notlar için geldim. Hikmet önemli bir şeyler buluyordu," dedi Doğan, yüzünde hem kararlılık hem de bir parça pişmanlık vardı. "Son tartışmamız antik bir tabancayla ilgiliydi. O tabanca... hikayemizin anahtarı olabilir."

Levent, Doğan'ın sözlerindeki gizemi kavramaya çalıştı. Antik tabanca mı? Bu iş daha derin bir hal alıyordu.

Nevin Şafak – Yerel Gazeteci

Nevin, kasabanın barında görüldüğü söylenen, genç ve idealist bir gazeteciydi. Ancak Levent'in öğrendiğine göre, o gece barın kamera kayıtları bozuktu. Kimse onun gerçekten nerede olduğunu kesin olarak bilmiyordu.

"Röportaj yapmış ama yayımlamamış," diye fısıldadı bir tanık Levent'e. Nevin, Hikmet'in 20 yıl önce yaptığı gizli röportajın açığa çıkmasından korkuyordu. Fakat bu korku onu neden cinayete sürükledi?

Ahmet Güney – Eski Muhtar

Ahmet Bey, kasabanın eski muhtarıydı. 60 yaşlarında, sert ve etkili bir adam olarak tanınıyordu. 1994 yılında kasabada yaşanan gizemli kaybolmaların baş araştırmacısıydı. Hikmet'le geçmişten gelen ciddi bir hesaplaşmaları vardı. Hikmet onun hakkında yıllarca notlar tutmuştu.

Ahmet'in, o kaybolan çocukların dosyasının üstünü kapatmak için baskı yapmış olabileceği dedikoduları yayılıyordu.

İnci Güler – Kütüphaneci

İnci Hanım, sakin ve içine kapanık biriydi. Kitaplar onun dünyasıydı. Eksik olan kitap Hikmet'in kitaplığından ödünç aldığı, ama geri getirmediği kitabıydı. Bu kitapta kaybolan çocukların hikayesi vardı.

Komşusu, İnci'nin gece geç saatte evden çıktığını söyledi ama o, o gece evde yalnız olduğunu iddia ediyordu.

Levent, şüphelilerin tümünü dinledikten sonra hepsinde gizemli, karmaşık ve çelişkili izler olduğunu fark etti. Burada basit bir cinayet yoktu. Derinlerde, kasabanın unutulmuş karanlık tarihine dokunan sırlar vardı.

Levent'in Kafasındaki Sorular:

Tülay neden cinayet gecesi o kasabada değildi?

Doğan'ın antik tabancayla ilgili bildikleri neydi?

Nevin neden röportajı yayınlamaktan korkuyordu?

Ahmet, o kaybolan çocukların dosyasını neden kapattırdı?

İnci'nin gecenin karanlığında evden çıkmasının sırrı neydi?

Böylece Levent, kasabanın en karanlık köşelerini, insanların en gizli sırlarını araştırmaya başladı.

BÖLÜM 4: GEÇMİŞİN KARANLIK GÖLGESİ

Levent, şüphelilerle yaptığı görüşmelerden sonra gecenin ilerleyen saatlerinde kasabanın en eski arşivine yöneldi. Burası, kasabanın tarihiyle ilgili belgelerin, raporların ve gazete kupürlerinin saklandığı, nemli ve

loş bir mekandı. Tozlu raflar, yılların unuttuğu sırların bekçisi gibiydi.

Levent arşivin derinliklerinde 1994 yılında yaşanan kaybolma vakalarına ait eski dosyaları buldu. Sararmış kağıtların üzerindeki yazılar, olayların ne kadar gizemli olduğunu gözler önüne seriyordu:

4 çocuk bir gecede kaybolmuş, hiçbir iz bulunamamış.

Kasaba halkı bu olaydan sonra tedirgin ve içine kapanık hale gelmiş.

Olay dosyası “gizli” olarak sınıflandırılmış ve basına yansımamış.

Levent, dosyaları dikkatle inceledi. Aralarında en dikkat çekici olan, Hikmet Kuru’nun 1995 yılında yazdığı fakat hiçbir zaman yayımlanmayan bir rapordu. Raporda, çocukların kaybolmasıyla ilgili devlet kurumlarının ve yerel yönetimin üstü kapatmaya çalıştığı bir olay olduğu ima ediliyordu. Bu rapor, kasabanın tarihiyle ilgili karanlık bir gölgeyi ortaya koyuyordu.

Hikmet Kuru’nun Araştırması

Levent’in elinde tuttuğu raporun sonunda Hikmet, “Gerçekler gün yüzüne çıkarsa, bu kasaba bir daha asla eski kasaba olmayacak,” diye yazmıştı. Bu cümle, onun öldürülme sebebine ışık tutuyordu. O, geçmişteki bir gerçeği açığa çıkarmak üzereydi ve bu durum onu hedef haline getirmişti.

Levent, bu noktada anladı ki cinayetin arkasında sadece bir kişisel husumet değil, çok daha büyük bir sır saklıydı. Kaybolan çocuklar, örtbas edilen olaylar, eski muhtar Ahmet Güney’in gizemli tavırları... Hepsi birbiriyle bağlantılıydı.

Kasabanın Sessiz Tanıkları

Levent, arşivden çıktıktan sonra kasabanın en yaşlılarından birkaçını ziyaret etmeye karar verdi. Bu yaşlılar, o dönemlere şahitlik etmiş ve yaşananları gizli kapaklı bilen ama konuşmayan insanlardı.

Fatma Nine, 80 yaşlarında, yıllardır kasabada yaşayan bir kadın, yaşlı elleriyle eski bir koltuğa oturdu ve hikayeyi anlattı: “Çocuklar bir gece yok oldular, kimse ne olduğunu bilmiyor. O günden sonra kasaba suskun kaldı.”

Mehmet Dede, eski bir çoban, “O gece garip sesler duydum. Gölün kenarından yankılanan çığlıklar... Ama kimse inanmadı bana.”

Levent, bu tanıklıklarla birlikte cinayetin sadece güncel bir olay olmadığını, kasabanın geçmişine saplanmış eski yaraların tekrar kanadığını düşündü.

Derinleştikçe Büyüyen Gizem

Levent’in zihninde binlerce soru belirmeye başladı:

Kaybolan çocuklar gerçekten ne oldu?

Hikmet neden 1995’te bu raporu yazdı ve neden bunu yayımlamadı?

Eski muhtar Ahmet Güney’in sırları neydi? Neden olayları örtbas etmeye çalıştı?

Nevin’in röportajı neden kayboldu? Hangi bilgileri saklıyordu?

Doğan’ın antik tabancayla ilgili söyledikleri aslında ne anlam taşıyordu?

Levent’in elindeki parçalar, karmaşık ve iç içe geçmiş bir gizemin sadece başlangıcıydı. Kasaba, tarihinden gelen karanlıkla yüzleşmeye hazır değildi ama o, gerçeğin peşini bırakmayacaktı.

BÖLÜM 5: KASABANIN DERİNLERİNDEKİ SIRLAR

Başmüfettiş Levent Ayaz, gecenin sessizliğinde kasabanın dar sokaklarını adımlarken, aklında binlerce düşünce dönüp duruyordu. Her adımında, Derintaş Kasabası'nın üzerindeki ağır sessizliği daha derinden hissediyordu. Kasabanın sokak lambaları, puslu havada solgun sarı ışıklarını yayarken, yıpranmış taş duvarlar arasında yankılanan ayak sesleri, bu eski yerleşkenin karanlık sırlarını fısıldar gibiydi.

Levent'in aklındaki en önemli soru şuydu: Bu kasabada gerçekten neler olmuştu? Neden yıllar önce kaybolan çocukların dosyası sessizce kapatılmış, neden kimse gerçekleri konuşmamıştı? Ve en önemlisi, bu karanlık sırlar günümüzde neden yeniden canlanmıştı?

5.1 Kasabanın Kaderini Değiştiren Gece

1994 yılının soğuk bir sonbahar gecesi, kasabanın kıyısındaki Derintaş Gölü çevresinde yaşayan herkes bir kabusla uyanmıştı. Gölde yükselen sessiz çığlıklar, kasabanın ruhuna işlemişti. O gece dört çocuk aniden ortadan kaybolmuş, kimse onları bir daha görememişti. Kasabanın yaşlıları hala o geceyi hatırlıyor, sessizce ürperiyordu.

Levent, kasabanın yaşlılarından aldığı bilgileri kaydetti:

“Çocukların kaybolduğu gece, gölün üzerinde garip bir sis vardı,” dedi Fatma Nine. “Sanki gölün kendisi onları içine çekmişti. Kimse anlam veremedi. O gece kasaba tamamen susmuştu, kimse dışarı çıkmadı.”

Mehmet Dede, o gece göl kenarında garip sesler duyduğunu anlattı: “Yarı boğuk çığlıklar gibiydi, ama kimseye söyleyemedim. İnsanlar beni deli sanacaklardı.”

Levent, kasaba halkının suskunluğunun sebebini anlamaya çalışırken, bu sessizlikte bir korkunun, bir tehdidin olduğunu hissetti.

5.2 Kaybolan Çocuklar ve Sürgün Gerçekler

Levent, 1994 yılındaki kaybolma olayının detaylarını arşivde derinlemesine araştırdı. Dosyalar, kasabanın gençlerini ve çocuklarını hedef alan gizemli bir olaylar zincirine işaret ediyordu. Ancak resmi kayıtlarda bu durum basit bir “kayıp” vakası olarak geçmiş, soruşturma erken kapatılmıştı.

Ancak Levent, arşivde bulduğu bazı belgelerde bu dosyanın üzerinin örtülmesi için kasaba yöneticilerinin ve bazı yetkililerin devreye girdiğini gösteren imzalar ve notlar keşfetti. Bu notlar, kaybolan çocukların aslında bir suç örgütü tarafından kaçırıldığı ya da “sessizce” ortadan kaldırıldığına dair güçlü şüpheler uyandırıyordu.

Levent'in elindeki en kritik bilgi, hikmet Kuru'nun tuttuğu gizli defterdi. Bu defterde kasabanın tarihindeki “unutulmuş” gerçekler yer alıyordu. Defterin son sayfalarında şu satırlar yazılıydı:

“Her sırrın bir bedeli vardır. Derintaş'ın gölü, sırları saklar ama gölün dibinde kalanların haykırışı susmaz.”

Levent, bu satırların anlamını çözmeye çalışırken, bu sırların açığa çıkmasının neden bu kadar tehlikeli olduğunu kavradı.

5.3 Eski Muhtar ve Karanlık Hesaplaşma

Levent, dosyalar arasında Ahmet Güney'in kasaba yönetimi dönemine ait bazı gizli raporlar buldu. Bu raporlarda, muhtarın kaybolan çocukların soruşturmasını engellediği, tanıkları susturduğu ve olayın üzerini örtmek için kasaba sakinleri üzerinde baskı kurduğu belirtiliyordu.

Levent, Ahmet Güney'in eski bir muhtar olmasına rağmen, hala kasabada etkili biri olduğunu öğrendi. Bazı şüphelilerle konuşurken, Ahmet'in adı geçince yüzlerde bir ürperti oluştuğunu fark etti. Kasabanın geçmişiyle yüzleşmek isteyenler, onun etkisiyle susturulmuş, korkmuştu.

Bu noktada Levent, Ahmet Güney'in olayla doğrudan bağlantısı olduğunu düşündü. Muhtarın geçmişte yaptığı karanlık işleri ve bunların neden saklandığını açığa çıkarmak, cinayetin çözümünde kilit olacaktı.

5.4 Nevin'in Kayıp Röportajı ve Doğan'ın Tabancası

Levent, Nevin Şafak'ın neden röportajını yayımlamadığını araştırdığında, genç gazetecinin büyük bir korku içinde olduğunu anladı. Röportajda, kasabanın karanlık tarihine dair bazı çok önemli bilgiler vardı. Nevin, bu bilgileri açığa çıkarmanın hayatını tehlikeye atacağını biliyordu.

Aynı zamanda, Doğan Koyuncu'nun antik tabancaya dair çizimlerinin anlamı ortaya çıkmaya başladı. Bu tabanca, 1970'lerde yaşanan siyasi çatışmalar sırasında kaybolmuş, daha sonra kayıtlardan silinmiş bir silah türüydü. Hikmet Kuru'nun arşivinde bu tabancayla ilgili notlar vardı ve Doğan'ın bu konuya takıntılı olması, tabancanın cinayete bağlantılı olduğunu düşündürüyordu.

Levent, kasabanın geçmişindeki sırların, kişisel hesaplaşmaların, gizli tehditlerin ve susturulan gerçeklerin bir araya geldiği karmaşık bir düğümün tam ortasıydı. Her yeni bulgu, gizemin boyutunu daha da büyütüyor, olayın çok katmanlı yapısını gözler önüne seriyordu.

BÖLÜM 6: KARANLIK İZLER VE UNUTULMAYAN YARALAR

Başmüfettiş Levent Ayaz, kasabanın eski tarihine ve insanların derinlerine işleyen gizemli olayların izini sürerken, sadece dosyalardaki verilere değil, insanların hafızalarına, bastırılmış acılarına da dokunuyordu. Derintaş Kasabası'nın sakinleri, yüzeyde normal bir hayat sürerken, içlerinde yıllardır sakladıkları korkularla ve sırlarla yaşıyorlardı. Levent'in görevi, bu karmaşık yapıyı parça parça çözmekti.

6.1 Sırlar ve Sessizlikler: Kasaba Halkının İç Dünyası

Kasaba sakinleriyle yaptığı görüşmelerde Levent, herkesin içinde farklı bir hikaye sakladığını fark etti. Bazıları geçmişi unutmaya çalışırken, bazıları ise gerçeklerin gün yüzüne çıkmasından korkuyordu. Korku, kasabanın görünmeyen zincirleriydi.

Fatma Nine, oturduğu tahta sandalyede derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı:

“O geceyi hatırlamak istemiyorum. O dört çocuk bizim umutlarımızdı. Kaybolduklarında hayatlarımız da kayboldu. Ama kimse konuşmadı. Susmak zorunda kaldık. Çünkü korkuyorduk... Hem dışarıdan geleceklerden, hem de içimizdekilerden.”

Levent, Fatma Nine'nin gözlerindeki hüzne baktı. Orada sadece kişisel bir acı değil, tüm kasabanın bastırılmış korkularının ve suçluluk duygusunun aynası vardı.

6.2 Kayıp Neslin Gölgeleeri: Gençlerin Korku ve Öfkesi

Kasabanın gençlerinden bazıları Levent'le açıkça konuşmaktan çekinse de, bazıları onunla dürüstçe paylaştı yaşadıklarını. Özellikle 1994 sonrası büyüyen nesil, kaybolan çocukların gölgesinde büyümüştü.

Gençlerden Emre, gözlerinde öfkeyle söyledi:

“Bizim çocukluğumuz gölün karanlığında geçti. Kimse bize ne olduğunu söylemedi. Hâlâ o geceyi hatırlatan her şeyden korkuyoruz. Bazıları suskunluğumuzun nedenini 'unutalım' diyerek açıklıyor ama biz unutmadık. Bu kasabada bir şeyler çok yanlış.”

Levent, Emre'nin sözlerinde hem cesareti hem de çaresizliği gördü. Bu gençlerin öfkesi, kasabanın adeta bir patlama noktasında olduğunu gösteriyordu.

6.3 Ahmet Güney'in Çiftliği ve Gizemli Buluşmalar

Levent'in dikkatini çeken bir başka nokta da Ahmet Güney'in kasaba dışındaki çiftliği oldu. Eski muhtarın bu çiftliği, yıllardır pek ziyaretçi almamış, kasaba halkı tarafından "lanetli yer" olarak görülüyordu.

Bir gece gizlice çiftliğe giden Levent, burada bazı eski evraklar ve fotoğraflar buldu. Fotoğraflarda Ahmet Güney'in, kasabanın üst düzey isimleriyle gizlice buluştuğu anlar vardı. Bu toplantıların amacı ise hiçbir zaman açıkça konuşulmamıştı. Ama Levent, bu toplantıların kaybolan çocuklarla ve kasabanın üzerindeki gizemli sırlarla bağlantılı olduğunu hissediyordu.

6.4 Nevin Şafak'ın Korku Dolu Günlükleri

Levent, genç gazeteci Nevin'in eski günlüğüne ulaştığında, sayfalarca korku ve çaresizlikle dolu notlar buldu. Nevin, kasabanın karanlık gerçeklerini ortaya çıkarmak isterken, nasıl tehdit edildiğini ve baskı altında tutulduğunu detaylıca yazmıştı.

Günlükten bir alıntı:

"Her adımda bir göz beni izliyor. Yaptığım röportaj, bazı insanların hayatlarını altüst edebilir. Ama susamam. Gerçekleri bilmek herkesin hakkı. Eğer başıma bir şey gelirse, bilsinler ki bu sırları gün yüzüne çıkarmaya çalıştım."

Levent, Nevin'in yaşadığı baskının, kasabadaki karanlık yapının ne kadar derin olduğunu gösterdiğini düşündü. Bu günlük, sadece bir gazetenin kayıp röportajından ibaret değildi; aynı zamanda bir cesaret manifestosuydu.

6.5 Doğan Koyuncu ve Tabancanın Sırlı Hikayesi

Levent, Doğan'ın çizdiği antika tabancanın sembolik anlamını araştırdıkça, kasabanın 1970'ler dönemindeki siyasi çatışmalarla yüzleştiğini anladı. Bu tabanca, sadece bir silah değil, aynı zamanda geçmişin acılarını ve unutulmaya çalışılan hesaplaşmaları temsil ediyordu.

Bir kaynak, tabancanın eski sahiplerinden birinin, dönemin siyasi çatışmaları sırasında ortadan kaybolduğunu söyledi. Bu kişi, kasabanın en önemli figürlerinden biri olarak anılıyordu ve ölümünün ardındaki sır hala çözülmemişti.

Levent, her adımda daha da karışan olayların, kasabanın sadece dış dünyaya gösterdiği yüzün değil, aynı zamanda derin yaralarının da hikayesi olduğunu anladı. Gizemlerin iç içe geçtiği bu kasabada, gerçeklerin ortaya çıkması, belki de herkesi sarsacak bir yıkım getirecekti.

BÖLÜM 7: KASABANIN KÖHNEMİŞ SOKAKLARI VE UNUTULAN SESLER

Derintaş Kasabası, yılların yükünü omuzlarında taşıyan eski bir yerleşimdi. Dar sokakları, çürümüş evleri ve suskun insanlarıyla, dışarıdan bakıldığında sanki zaman burada durmuş gibiydi. Ancak Levent Ayaz için bu kasaba, geçmişten gelen hayaletlerin, örtülmüş sırların ve sessiz çığlıkların buluşma noktasıydı.

7.1 Kasabanın Kokusu: Nem, Toz ve Unutulmuşluk

Kasabanın merkezinde yürürken Levent'in burnuna karışan kokular vardı: rutubetli taş evlerin, eski tahta kapıların arasından sızan küf kokusu; pencerelerden yayılan kurumuş otların, nemli toprak kokusu; ve en önemlisi, yıllarca birikmiş, unutulmuşluk kokusu.

Levent, her adımında bu kokuların içinde bir hikaye gizli olduğunu biliyordu. Kasabanın havası, yalnızca doğadan değil, yaşanmışlıklardan da yoğrulmuştu. İnsanların her nefes alışında bu kokuya dokunan anılar saklıydı.

7.2 Boş Evlerin Sessizliği

Levent, kasabanın batı ucundaki eski mahalleye yöneldi. Burası, zamanında çocukların en çok oynadığı yerlerden biriydi; fakat şimdi neredeyse tüm evler boştu. Pencereleir kırılmış, kapılar açık, her köşe bir terk edilmiş hikayesi fısıldıyordu.

Bir zamanlar neşeyle dolan sokaklar, şimdi rüzgarın uğultusu ve kuşların cıvıltısıyla yankılanıyordu. Evlerin duvarlarındaki sıvalar dökülmüş, duvarlarda eski çocuk resimleri gibi solmuş graffiti izleri vardı.

Levent, terk edilmiş evlerden birine yaklaştığında, içeride bir şeylerin hâlâ yaşamaya devam ettiğini hissetti. Bir battaniyenin, yerde unutulmuş oyuncakların ve eski bir sandığın tozlu varlığı, burada hayatın bir zamanlar nasıl aktığını anlatıyordu.

7.3 Hatice'nin Anıları: Unutulmayan Çocukluk

Levent, kasabanın yaşlılarından Hatice Teyze ile buluştu. Hatice, kasabanın geçmişine dair paha biçilemez anılar taşıyan bir sakindi. Onun anlattıkları, sadece tarih değil, aynı zamanda duygusal bir hafızaydı.

“O evlerin birinde büyüdüm. Bizim çocukluğumuz daha basitti, ama mutluyduk. Yine de o gece, bir şeyler değişti. Kaybolan çocuklar, bize mutluluğu unutturdu. Onların gidiş, bizim çocukluk ateşimizi söndürdü.”

Hatice'nin sesi titriyordu, gözleri geçmişin acılarını yansıtıyordu. Levent, onu dikkatle dinlerken, kasabanın hafızasının bu eski kadınlarda nasıl derinleştiğini anladı.

7.4 Yıllar Sonra Geri Dönüş: Meltem'in Sessiz Çılgılığı

Meltem, kasabanın dışına çıkmış ve yıllarca uzaklarda yaşamıştı. Ancak kardeşinin kayboluşu, onu tekrar kasabaya dönmeye zorladı. Kasabaya döndüğünde, her şeyin değiştiğini ama aynı karanlık sırların hala var olduğunu gördü.

Meltem, Levent'le yaptığı konuşmada gözyaşlarını tutamadı:

“Buraya geri dönmek, yıllardır sakladığım yaraları yeniden açmak gibiydi. Kardeşim için adalet istiyorum. Ama sanki kasaba, onu unutmamamı istiyor. Herkes suskun, herkes korkuyor.”

Levent, Meltem'in cesaretinden etkilendi. Onunla birlikte çalışmak, soruşturmanın seyrini değiştirebilirdi.

7.5 Eski Dosyaların Tozlu Rafları

Levent, kasabanın polis karakolunda bulunan eski dosyaları karıştırırken, yıllardır tozla kaplı belgelerle karşılaştı. Bazı dosyalar, yıllar önce yarım kalmış soruşturmaları, unutulmuş ifadeleri ve eksik raporları içeriyordu.

Bu belgeler, kasabanın üzerindeki sis perdesini aralamak için önemli ipuçlarıydı. Ancak aynı zamanda Levent, sistemin nasıl işlediğini, kimin korunduğunu ve kimin susturulduğunu da anlamaya başladı.

7.6 Geçmişle Yüzleşmenin Bedeli

Levent, tüm bu bulguların kasabanın bazı güçlü figürlerini rahatsız edeceğinin farkındaydı. Gizlenen sırların ortaya çıkması, birçoğu için yıkıcı olacaktı. Ancak adaletin peşinden gitmek, bazen bedel ödemeyi gerektirirdi.

Bu noktada Levent'in karşısına yeni engeller çıkmaya başladı: tehditler, gözdağı vermeler ve eski dostların bile güvenini yitirme korkusu.

Kasaba, artık sadece bir yer değil, karanlık ve acı dolu bir labirentti. Levent'in görevi, bu labirentin içindeki çıkışı bulmaktı. Her adımda, geçmişin tozlu sayfalarını karıştırırken, yeni sorularla yüzleşiyor, yeni karanlıklarla karşılaşıyordu.

BÖLÜM 8: ÇÖZÜMÜN EŞİĞİNDE

Levent, elinde biriken belgeleri, kasabanın geçmişine dair ipuçlarını dikkatle inceledi. Baran'ın kaybolduğu geceyle ilgili bilgilere ulaşmak kolay olmamıştı. Kasaba halkı yıllardır bu konuda konuşmamış, suskunluk ve korku içinde yaşamıştı. Ancak Levent, bu sessizliğin altında yatan sırları gün yüzüne çıkarmaya kararlıydı.

Özellikle eski muhtar Ahmet Güney'in evinde yaptığı incelemeler yeni ve önemli deliller bulmasını sağladı. Gizlice açtığı eski çekmecedeki, sararmış mektuplar, siyah-beyaz fotoğraflar ve bazı notlar buldu. Fotoğrafların birinde, Baran'ın kaybolduğu gece gölde toplanan bir grup adamın gizemli bir şekilde konuştuğu görülüyordu. Aralarında Ahmet Güney ve diğer kasaba ileri gelenleri vardı.

Levent, notları inceledikçe, mektuplarda kasabanın geleceği için saklanan karanlık sırların ortaya çıkmasının önüne geçmek isteyen güçlü kişilerin tehdit dolu mesajlarını fark etti. "Bu sır açığa çıkarsa herkes bedelini ağır öder" gibi ifadeler, olayın sadece basit bir kaybolma olmadığını, derin politik ve sosyal nedenlerin de olduğunu gösteriyordu.

Bu sırlar, kasaba halkının yıllardır birbirine bakışlarını bile değiştirmiş, herkesin içinde gizli bir korku yaratmıştı. Levent, bu korkunun, suskunluğun ve gizemin içinde gerçek katilin izini sürmeye başladı.

BÖLÜM 9: KARANLIK SIRRIN KÖKLERİ

Levent'in yaptığı araştırmalar, 1994 yılında yaşanan Baran Yüce olayıyla kasabadaki güçlü kişiler arasındaki bağları gün yüzüne çıkarmaya başladı. Baran'ın gölde kayboluşu sıradan bir kayıp değildi; o gece gölde gerçekleşen bir toplantı ve sonrasında yaşanan gizli anlaşmalar vardı.

Levent, kasabanın ileri gelenlerinden biri olan Ahmet Güney'in eski defterlerine ulaştı. Defterde, Baran'ın ailesine yapılan gizli tehditler ve kasabanın huzurunu bozacak her türlü bilginin susturulması gerektiği yazılıyordu. Ayrıca, defterin son sayfasında, "Her şey gölün derinliklerinde kalmalı." cümlesi dikkat çekiyordu.

Levent, bu defteri inceledikçe, kasaba halkının korkusunun sadece geçmişte yaşananlarla sınırlı olmadığını, bugün de bu korkunun sürdüğünü fark etti. Hikmet Kuru'nun ölümü, bu karanlık sırların ortaya çıkmasını engellemek isteyen birileri tarafından planlanmıştı.

Kasaba halkı arasındaki sessizlik ve dedikodular, Levent'in suçluyu bulmasını zorlaştırıyordu. Ancak, kasabanın yaşlılarından biri olan Cemil Amca'nın anlattıkları, Levent'in kafasında yeni bir ışık yaktı. Cemil Amca, Baran'ın kaybolduğu gece gölde ışıklar gördüğünü ve bazı kişilerin aceleyle oradan ayrıldığını söyledi.

Levent, bu yeni bilgiyle kasabanın en karanlık köşelerine inmeye hazırlandı. Şüphelilerin arasında yer alan Tülay, Doğan, Nevin, Ahmet ve İnci'nin her biri hakkında derinlemesine sorgulamalar yaptı. Her biri kendi iç dünyasında sırlar taşıyor, ama sadece biri tetiği çekmişti.

BÖLÜM 10: YÜZLEŞMELERİN GÜNÜ

Levent, kasabanın küçük meydanındaki eski kahvehanede şüphelileri tek tek çağırdı. Gözlerindeki kararlılık, üzerlerindeki gizemli örtüyü aralamak için yeterliydi. Hepsi oradaydı: Tülay Kuru, Doğan Koyuncu, Nevin Şafak, Ahmet Güney ve İnci Güler.

İlk olarak Tülay'yı çağırdı. Kadının yüzünde yorgunluk ve biraz da kin vardı.

"Tülay Hanım, Hikmet Bey'le ilişkiniz nasıldı? O gece gerçekten kasabada mıydınız?"

Tülay derin bir nefes aldı. "Evet, kasabada oldum. Ama cinayetle ne ilgim var? Biz ayrıldık ama ben hâlâ geçmişin glgesindeyim. Hikmet'in peşinde olduğu karanlık sırlar hepimizi korkutuyor."

Ardından Doğan geldi. Genç adamın gözlerinde karışık duygular vardı.

"Hikmet Bey, antik bir tabanca bulduğunu söylüyordu. O tabanca mı cinayetin anahtarı?"

Doğan başını salladı. "Evet, ama o tabanca sadece bir sembold. Hikmet, geçmişin yükünü kaldırmak istiyordu. Ama kimse gerçeği duymaya hazır değildi."

Nevin'i çağırdığında, kadın gözlerini yere dikti.

"Baran'ın kayboluşu sizinle ilgili bir şey mi?"

Nevin'in sesi titredi. "Evet. Baran benim kardeşimdi. O gece yaşananları kimse bilmiyor. Hikmet'in ölümü, gerçeğin açığa çıkmasını engellemek için yapıldı."

Ahmet ve İnci de sırayla sorgulandı. Her biri geçmişin ağırlığı altında eziliyordu. Levent, herkesin yalanlarla örülü bir ağda sıkıştığını biliyordu.

BÖLÜM 11: GERçEğİN KİLİDİ

Levent, ellerinde topladığı belgelerle kasabanın eski meclis binasına gitti. Burada, Baran'ın dosyası, Hikmet'in notları ve diğer gizli belgeler arasında bağlantılar kurdu.

Bulduğu notlar, Ahmet Güney'in Baran'ın ailesine tehditler yaptığını ve kasaba üzerinde kontrol sağlamak için her yolu denediğini gösteriyordu. Ancak asıl sürpriz, Nevin'in cesaretle ortaya çıkardığı gerçekti: Baran'ın kayboluşunda Doğan'ın da parmağı vardı.

Doğan, Baran'ın kazara antik tabancayı bulduğunu fark etmiş ve bunu gizlemek için onu susturmuştu. Hikmet ise bu sırrı açığa çıkarmaya çalışırken öldürülmüştü.

BÖLÜM 12: SON SÖZLER

Levent, kasabanın meydanında toplanan herkese gerçeği açıkladı:

"Cinayetin faili, geçmişin karanlık sırlarını saklamaya alışan Doğan Koyuncu'dur. Baran'ın ölümü bir kaza değildi, susturulma operasyonuydu. Hikmet Kuru, bu gerçeği gün yüzüne çıkarınca hayatını kaybetti."

Doğan teslim olurken, kasabanın sessizliği yavaş yavaş dağılmaya başladı. Levent, son notunu defterine düşerken düşündü:

"Her sır, bir gün gün ışığına çıkar. Ama bazen gerçek, suskunluğın içinde kaybolur."

